

NÓTÁS SZABÓ PÁL VERSEI.

Közlő: Számadó Ernő.

Nótás Szabó Pál, írás- és olvasástudatlan parasztköltő, élt a múlt század végén Csongrád vármegyében, Hódmezővásárhelyen. Dalait írástudó barátai, köztük legtöbbet Hézsó Pál és Kenéz-Hódy Pál jegyezték fel. A századvégi népies költészet jórészt az ő dalaiból táplálkozott. Nótáit mint népdalokat szerte az egész országban dalolják még ma is (Édesanyám is volt nékem . . . stb.) anélkül, hogy a szerzőt ismernék. Nótás Szabó Pál az ó-paraszt dalköltészet törvényeinek és szimbólumkincsének Petőfi óta legalaposabb ismerője és továbbteremtője. volt. Verseinek egy nagyobb gyűjteményével — a hagyomány szerint — a szürös költő saját kívánságára koporsópárnáját tömték meg forgács helyett és vele együtt temették el. Sírhintáját azóta elszántották és most jó magyarbúza terem Nótás Szabó Pál szíve felett a vásárhelyi Kincses-temetőn. A betyárokkal cimboráló, csárdatöltelék parasztszeni, mint névnapköszöntő futóbolond, mint országút vadja fordult be 1869 kora kikeletjén a hóvirágsarjas, csatakos árokba. Az istálló zugában haldokolva, verses szóval imígyen rendelkezett a körülötte verődő béreseknek :

Keresztet majd ne tegyetek,
Viseltem úgy is eleget
Életemben.

MEG KELL A BÚZÁNAK ÉRNI...

*Meg kell a búzának érni,
Ha minden nap jó szél éri.
Meg kell a színek hasadni,
Ha minden nap bánat éri.*

*Le van a búza aratva,
Keresztekbe is van rakva,
Ahány szem van egy kereszben,
Annyiszor vagy az eszemben.*

*Meghalok én nemsokára,
Piros pünkösöd hajnalára,
Koporsóm se legyen másból,
Csupa pünkösdi rózsából.*

AZ ÉN SZIVEM...

*Az én szívem egy fekete koporsó,
Benne fekszik reményem, az utolsó,
Ami szép volt el van zárva előlem,
Én Istenem, ugyan mi lesz belőlem!*

*Jaj de nehéz a szerelmet titkolni,
Tövis közül az ibolyát kiszedni,
Kiszedném, de megszúrja a kezemet,
Kit szertek az az enyém nem lehet!*

*A bánatom panaszkodni nem merem,
E világon nincs egy igaz emberem,
Lepanaszoló, én a Földistennek,
Hogy fordítsa jobbra az életemet!*

AZ ANYÁMAT ARRA KÉRTEM...

Az anyámat arra kértem,
Egy pár jó szót szóljon értem,
Juliskámnak az apjánál,
A rátarti nagy gazdánál...

Nem lesz az én sírom messze,
Még sem lesz, ki felkeresse,
Nem lesz annak járó útja,
Hulló levél beborítja...

ERDŐ, ERDŐ...

Erdő, erdő de magas vagy,
Tőlem kedves, de messze vagy,
Ha az erdőt levághatnám,
A rózsámat megláthatnám.

Erdő nincsen zöld ág nélkül,
Mező sincsen virág nélkül,
Az én szívem sincs baj nélkül,
Mert távol van kedvesétől.

Azért erdő, hogy zöldeljen,
Azért vihar, hogy tördeljen,
Azért a szív, hogy szeressen,
Bánatában megrepedjen.

TÖKÉS KANÁSZ NÓTÁJA.

Kis perjét hajt a Nagysziget partja,
Legeltetek, ahol kedvem tartja,
A Nagyító előttem nem nagy árok,
Galambomhoz mindig haza járok.

Ha végig mék a réten, a sáson,
Vadludat is találok tojáson,
Ha tiszta lesz tarisznyámba szedem,
Abból lesz nagypénteki ebédem.

Madaram sincs nékem kalitkában,
Mégis gyönyörködöm a szavában,
Ki fekszem a gyepre, rajtam a szür,
Már hajnalban felkölt engem a fűrj.

Hogyha nézem az üdő elejét,
Beütöm a sövegem tetejét,
Onnan nézem az üdőt alóla,
Még a jég is visszapattog róla.

Még azt mondják, hogy nincs asztalszékem,
A bárónak sincs külömb mint nékem,
Ha megfőzöm bográcsos ebédem,
Körül üli azt az én cselédem...